

i Rigsdagstidenden —, der gaa ud paa, at det ikke var noget Tilbageskridt. Han erkendte, at saaledes som Forslaget forelaa, vilde det tjene til at opretholde Grundloven, som den burde forstaas. Det var det, Demokratiet havde arbejdet for den Gang. Da var det imidlertid Socialdemokraternes Taktik slet ikke at ville have Grundlovsforslag, man skulde holde sig alene til sociale Reforme. Nu sagde det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer), at vi havde arbejdet for mange sociale Reforme, dem havde vi faaet, og det havde medført forskellige Ting, bl. a., at vi havde faaet det nuværende Ministerium. Nu ved jeg nok, at Socialdemokraterne betragte det som en af de væsentligste Ulykker, der er sket, at vi have faaet dette Ministerium. (*Stemmer fra Tilhørerpladsen: Hør!*) Der hører De, mine Herrer, den „folkelige“ Tilslutning til dette. Og det er maaske Grund til, at man nu vil forlade de sociale Reformers Politik og gaa over til en Kamppolitik, som slaar alle de sociale Reforme i Stykker, og blandt andet ogsaa vil slaa Kvindernes Valgret i Stykker, det første praktiske Skridt, som det gælder om at faa taget.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 13de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Meyer: Maa jeg til den højtærede Konseilspræsidents Udtalelse sige, at Socialdemokratiet aldrig har anset det for en Ulykke, at vi fik Venstreministeriet. Vi have tværtimod paa vore Møder altid udtalt, at vi ansaa det for baade naturligt og heldigt for Landet, at vi fik et Venstreministerium. Derimod anser jeg det unægtelig for en Ulykke, at dette Venstreministerium, man haabede saa meget af, ikke har opfyldt de Forventninger, vi nærede. (*Tilraab fra Tilhørerpladsen.*)

Formanden: Maa jeg endnu en Gang indtrængende opfordre Tilhørerne til at forholde sig rolige for ikke at tvinge mig til at udsætte Mødet og fortsætte det uden Tilhørere.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Borgbjerg): Jeg forstaar ikke, at Konseilspræsidenten kan sige noget saadant, som han nu sagde, at vi ved vort Forslag ville slaa den kommunale Valgretsreform i Stykker. Ingen har dog mere end vi støttet hans Regering til Fremme af

den kommunale Valgretsreform. Vi have fastholdt den, netop som Regeringen har forelagt den, til det sidste, vi ville netop intet Afslag, intet Forlig, vi ville netop, at Regeringens Forslag skal gennemføres, og vi have kæmpet derfor af al vor Magt. Hvor kan da Konseilspræsidenten sige, at vi ville slaa Reformen i Stykker? Den Enighed, der i Fjor opnaaedes om Kvinderne og Tyendet, har vist, at nu er Tidens moden til ogsaa at kræve Valgretten udvidet paa det politiske Omraade. Der var Enighed her, alle Partier vare enige, altsaa, der er ikke længere nogen principiel Modstand derimod — hvorfor saa ikke gaa det Skridt videre? Det kan da umuligt forhindre, at det, der var Enighed om i Fjor, kan der nu ikke længere opnaas Enighed om, det vil da Konseilspræsidenten ikke kunne paastaa.

Konseilspræsidenten dvælede stadig ved 1896 i Stedet for at holde sig til 1907. Konseilspræsidenten vil stadig drage denne Modsigelse frem. Men kan da Konseilspræsidenten ikke se, at saa er der den samme Modsigelse mellem hans Stilling i 1896 og hans Stilling i 1905. Han var ogsaa den Gang mod et saadant Grundlovsforlig. (Afbrydelse.) Jo, det var han, og hans Partifæller i Udvalget bragte Forliget til at strande. Det véd Konseilspræsidenten meget godt. Han véd, at det, som den Gang var fremme, ikke blev fremmet, og han véd, at det netop var hans Meningsfæller i Udvalget, som sammen med Socialdemokraterne vare ivrige for at standse Sagen, og at det heldigvis lykkedes. Det er den historiske Sandhed. Men uagtet han paa det Tidspunkt var imod et saadant Grundlovsforlig og vilde have, at Kampen for Parlamentarismens Hævdelse skulde gaa sin sunde, naturlige Gang, indbragte han alligevel i 1905 et Grundlovsforslag. Naar Konseilspræsidenten selv kan gøre det efter sin Stilling i 1896, maa vi da ogsaa kunne gøre det.

Alt det, som Konseilspræsidenten nu har brugt mange, mange Ord og mange Minutter for at sige her i Dag, alt det vender sig imod hans eget Standpunkt, hans egen Holdning og Taktik, det maa han da kunne se. Stillingen er jo den, at vi ikke ere de eneste, der efter Systemskiftet have indbragt Grundlovsforslag. Konseilspræsidenten har selv gjort det. Desværre for ham magtede han ikke at gennemføre det, desværre for ham lod han det ligge og blive forkastet oppe i Landstinget, desværre for ham rejste han som Regeringens Chef en Sag, han maatte